

ÁGH ISTVÁN

Harminc év múlva

Írók háza, Szigliget

Míg a széllal telt hiány légszomjától
sápadok a vidéki fényességben,
eszembe jut, hogy otthonülő vénnek
kéne maradnom, minden helytől távol,
mit bejártam a magam idejében,
s elhagytam az utolsó pillantással,
ne hagyjam, hogy másik élmény rongálja
az ifúságból őrzött emlékképet.

Még elragad a boldog viszontlátás,
s a hirtelen beállt tudatzavarban
észre sem veszem, nem úgy van, mint hajdan,
s nyilván nem csak az évek száma lett más,
s hogy itt is annyi szívtől elszakadtam,
bár a kastély mint ezeréves vár áll,
múltjával ez a világ, mint az ország
már végképp összehasonlíthatatlan.

S ha valakire valaki hasonlít,
rögtön egy egész temetőt idéz föl,
s vele együtt a kiürült ebédlőt,
hova hiányzó serege lopózik,
mert itt mindenki a másik helyén ül,
mégiscsak az a létszám a valódi,
amelyik közülük a legutóbbi
érkezőket jegyzi, elődök nélkül,

akik titokban figyelnek bennünket,
miként egyszer csak magam itt találtam,
de mit kezdenek velünk és egymással,
ha már az anyanyelv sem kapcsol össze,
ha még a legendák is elévültek,
s elképedhetnek, hogy amit kívántak,
a változás vizsályt kelt, mint egy átok,
vagy most már ők sem lennének különbek?

ÁGH ISTVÁN (1938) író, költő, műfordító. A Hittel főmunkatársa. Összegyűjtött versei az idei könyvhétre jelentek meg a Nap Kiadónál.

Csak a szél vagy a helyi szellemjárás,
fúj, mint mindig a szigligeti utcán,
szobám ablaka épp úgy nyikorog rám,
nyestbe zárt lélek nyargalja a padlást,
felhők árnyéka száll a park ezüstjén,
rengeteg visszaforduló tekintet
búcsúzásába pillantok szememmel,
mielőtt újra, végképp elbúcsúznék!

Mezey Katalin emlékkönyvébe

Édesapádtól örökölted talán
a szolgálatra való hajlamot,
csak amit ő a kertészetre szánt,
te mind az emberekre áldozod,

és meg sem állsz, ő pihent legalább
télien, ha sokkal kevesebb dolog
parancsolt rá, szerszámot reparált,
s a kertjével együtt tavaszodott,

dolgaid között ért-e oly öröm,
mint őt, mikor a nárciszok arany-
szirma a hideg fűből ráköszönt,
mikor virágporos ujjával

igazgatott zöldből szőtt lepedőt,
és keze alatt elsimult a ránc
a völgy hosszában, s könnyű kék derűt
viselt, szellőből szabott overállt,

így szépült meg az elmenő után
múltja, mert szépülnie volt mitől,
bár a palánta húzta derekát,
egy rózsaszál az életére tört,

az emberekkel sokkal nehezebb,
s ha bánt, amit jó szándékod kivált,
eszedbe jut-e, hogy a szívedet
önmagától is óvni kéne már.